

Після і до

Ви думаєте, що знаєте, як звучить убивця.

Що його брехня має інакшу текстуру, якусь ледь помітну відмінність. Голос, який гущішає, стає гострим і нерівним, коли правда починає вислизати між зазубреними краями. Адже такого й чекаєш, правда? Усі думають, що зрозуміють одразу, якщо почують убивцю. Але Піп не зрозуміла.

«Те, що трапилося з ним, — це така трагедія».

Вона тоді сиділа прямо перед ним і дивилася в його добрі очі із дрібними зморшками біля кутиків; її телефон лежав між ними й записував кожен звук, кожнісіньке сьорбання і покашлювання. Вона вірила всьому, до останнього слова.

Піп потягнулася до мишки, прокручуючи запис на початок.

«Те, що трапилося з ним, — це така трагедія».

Голос Елліота Варда знову задзвенів із динаміків, виповнюючи її порожню спальню. Виповнюючи її голову.

Стоп. Клац. Відтворити.

«Те, що трапилося з ним, — це така трагедія».

Вона прослухала цей запис уже десь сотню разів. Можливо, тисячу. Там не з'явилося нічого нового — ніяких підказок, жодних ледь вловних коливань між брехнями та напівправдами. А колись цей чоловік був їй майже батьком. Але й Піп тоді теж збрехала, чи не так? Вона може казати собі скільки завгодно, що захищала в такий спосіб людей, яких любила, але хіба Елліот виправдовував свою брехню не так само? Піп не стала слухати той голос у своїй голові;

правда набула розголосу, принаймні більша її частина, і їй слід думати лише про це.

Піп слухала запис далі, дійшовши до частини, від якої волосся на її потилиці ставало дибки.

«На вашу думку, Сал убив Енді?» — запитав голос Піп із минулого.

«...він був такою милою дитиною. Але, зважаючи на докази, я просто не бачу лазівки. Тож, хоч це й не вкладається у мене в голову, я, мабуть, усе-таки схилиюся до думки, що він це зробив. У мене просто немає інших пояснень...»

Двері кімнати Піп із грукотом прочинилися.

— Що це ти робиш? — запитав голос із теперішнього, лукаво здіймаючись наприкінці речення, бо його власник чудово знав, що робить Піп.

— Ти налякав мене, Раві, — роздратовано озвалася вона, миттю зупинивши запис. Піп не хотіла, щоби Раві знову почув голос Елліота Варда — ні зараз, ні будь-коли в майбутньому.

— Ти сидиш тут у темряві, слухаєш оце от усе, і називаєш мене лячним? — Раві ввімкнув світло, і тепле жовте сяйво впало на його темне волосся, зачесане від чола. Він обурено здійняв брови у своєму фірмовому виразі, який завжди витягував із Піп усмішку — йому просто неможливо було протистояти.

Вона відкотила стільця від письмового столу.

— Як ти взагалі сюди прослизнув, до речі?

— Твої батьки саме виходили з будинку із Джошем і дуже показним на вигляд лимонним тартом.

— Ох, так, — сказала Піп. — Вітають нових сусідів. У будинок, де жили Чени, заїхала молода пара. Мама була їхньою ріелторкою. Гріни, здається... чи то Брауни... Не пригадую.

Було так дивно усвідомлювати, що в тому будинку тепер мешкає нова сім'я, що саме зараз нове життя намагається влитися в ті старі кімнати, вмонтуватися там. У тій оселі, за чотири будинки від дому Піп, завжди жив Зак Чен — іще відколи п'ятирічна Піп оселилася в цьому домі. По-справжньому прощатися не довелося, бо вона досі щодня бачила Зака у школі, однак його батьки вирішили, що більше не можуть жити в цьому містечку — тільки не після того, що тут трапалося. Піп була впевнена, що вони вважають її однією із головних причин «того, що трапалося».

— Вечеря о дев'ятнадцятій тридцять, до речі, — сказав Раві, зненацька заплітаючи язиком і ковтаючи слова. Піп звела на хлопця очі: на ньому була його найкраща сорочка, застромлена в джинси спереду й... це що, нові черевики? На Піп війнуло запахом лосьйону після гоління, коли Раві зробив крок до неї, та вже за мить ніяково зупинився. Не поцілував її в чоло, як завжди, не провів рукою по її волоссю. Натомість усівся на її ліжку, заламуючи пальці.

— Тобто ти прийшов майже на дві години раніше, — усміхнулася Піп.

— Т-так, — покашляв він.

Чому він так знітився? Сьогодні був День святого Валентина, — перший за час їхнього знайомства, — і Раві забронював їм столик у «Сирені», за містом. Краща подруга Піп, Кара, була переконана, що сьогодні Раві запропонує Піп стати його дівчиною. Сказала, що готова побитися об заклад. Від думки про це в животі Піп надималося щось тепле, підступаючи приємним жаром до грудей. А може, річ геть не в цьому: День святого Валентина також був днем народження Сала. Якби брат Раві не загинув у вісімнадцять, сьогодні йому виповнилося б двадцять чотири.

— Як успіхи? — запитав Раві, вказуючи підборіддям на її ноутбук, де програма для редагування аудіофайлів Audacity заповнила весь екран блакитними шпичаками. У тих блакитних рисках була вся історія. Від початку її проекту й до самісінького кінця: кожна брехня, кожна таємниця. Навіть деякі з її власних.

— Усе готово, — сказала Піп, зиркаючи на новий мікрофон, устромлений у роз'єм її ноутбука. — Я закінчила. Шість випусків. Довелося прибирати шум із кількох інтерв'ю, які я записувала на телефон, щоби трохи поліпшити якість, але тепер усе готово.

Біля мікрофона, у зеленій пластиковій теці, лежали офіційні форми, які вона розіслала всім учасникам свого проекту. Підписані й повернуті, вони давали Піп право оприлюднити записи інтерв'ю в її подкасті. Навіть Елліот Вард підписав свою форму у в'язничній камері. Дві людини відмовилися давати дозвіл: Стенлі Форбс, журналіст місцевої газети, і, звісно ж, Макс Гастінгс. Але Піп могла розповісти свою історію і без їхніх голосів: вона заповнила прогалини власними нотатками зі щоденника проекту, зачитавши їх у мікрофон.

— Що, вже? — запитав Раві, хоча насправді нітрохи не був здивований. Він знав її — можливо, краще, ніж будь-хто інший.

Минуло всього кілька тижнів, відколи Піп вийшла на сцену шкільної актових зали й розповіла всю правду. Але навіть після цього засоби масової інформації продовжували викривляти історію, вперто чіпляючись за власні упередження, бо їхні версії були охайнішими, привабливішими. Але справа Енді Белл аж ніяк не була охайною.

— Якщо хочеш, щоб усе було зроблено як слід, зроби це власноруч, — сказала Піп, поглядом креслячи блакитні

криві аудіозаписів на екрані. Вона й сама не розуміла, що все це означає: кінець старого чи початок чогось нового? Але знала, чого з цього їй хотілося б.

— То що далі? — запитав Раві.

— Завантажу файли на саундклауд, налаштую автоматичний графік випусків — раз на тиждень, — а тоді скопію стрічку «ер-сі-сі» на інші платформи, як-от айтюнс і Стічер. Але до цього в мене ще є трохи роботи, — сказала Піп. — Треба записати вступ під оцю мелодію, яку я знайшла на Аудіо Джангл. Але щоб записати вступ, потрібна назва.

— Ох, — виструнчився Раві, — накажете принести вам назву, леді Фіц-Амобі?

— У мене вже є кілька варіантів. Зупинилася на трьох основних, — відповіла Піп.

— Я слухаю дуже уважно, — сказав Раві.

— Ти сміятимешся.

— Нізащо, — щиро сказав Раві, ледь помітно всміхнувшись.

— Гарзд, — Піп встромила носа в нотатки на столі. — Варіант номер один: «Аналіз однієї судової помилки». Що... Раві, ти вже смієшся.

— Це я позіхнув. Чесно.

— Тоді тобі не сподобається і варіант номер два, бо це «Дослідження закритої справи: Зникнення Енді»... Раві, припини!

— Я не... Вибач, не можу стриматися, — Раві вже відкрито реготав, аж на очах виступили сльози. — Просто... попри всі твої чесноти, Піп, тобі бракує однієї...

— Бракує? — вона повернула стільця до Раві, кидаючи на нього суворий погляд. — Мені чогось бракує?

— Так, — сказав він незворушно. — Родзинки. Вибач, Піп, але ти практично безродзинкова.

— Я не безродзинкова.

— Ти маєш чимось зачепити людей, заінтригувати. Треба, щоби там звучало слово «вбивство» чи «смерть».

— Але ж це чистий сенсаціоналізм.

— Та це саме те, що тобі потрібно, щоб люди клацнули й послушали, — сказав Раві.

— Але всі мої варіанти точні й...

— Нудні?

Піп пожбурила в нього жовтий маркер.

— Треба щось яскраве, щось, що привертало б увагу. Щось із...

— Родзинкою? — перекривила його Піп. — Тоді ти й думай.

— «Кров і брехня», — сказав Раві. — Ні, може, щось про Літл-Кілтон... «Смерть у маленькому місті».

— Фу, ні, — скривилася Піп.

— Ти маєш рацію, — Раві звівся на ноги й почав міряти кроками кімнату. — Твоя неповторна родзинка — це ти сама. Сімнадцятирічна школярка, яка розплутала справу, від якої відмовилася навіть поліція. І хто ж ти така? — він повернувся до Піп, вивчаючи її звуженими очима.

— Безродзинкова дівчинка, — удавано роздратовано зітхнула Піп.

— Дівчинка, — міркував Раві вголос. — Школярка. Проект. Ох, як щодо «Мій убивчий проект»?

— Який жах.

— Гарзд... — Раві прикусив губу, і від цього в животі Піп щось стислося. — Отже, щось про вбивство та смерть. А ти — Піп, школярка, яка має хист до... ох, дідько! — зненацька вигукнув він, і його очі розширилися. — Я знаю!

— Що? — озвалася Піп.

— Усе, я знаю, знаю, — повторював він, аж надто задоволений собою — це не віщувало нічого хорошого.

— Ну, що там?

— «Посібник з убивства для хорошої дівчинки».

— Ні-і-і-і, — захитала головою Піп. — Це не годиться. Надто довго й пафосно. І чому «посібник», якщо це подкаст?

— Це байдуже. Звучить круто — то й усе.

— І яка ще «хороша дівчинка»? — не відступала Піп. — За два тижні мені буде вісімнадцять — я не хочу докласти рук до інфантилізації власного публічного образу.

— «Посібник з убивства для хорошої дівчинки», — промовив Раві глибоким голосом, наче озвучував трейлер до кінофільму, а тоді підняв Піп зі стільця і повернув до себе.

— Ні, — сказала Піп.

— Так, — сказав Раві, кладучи руку їй на талію й перебігаючи теплими пальцями вгору по ребрах.

— Нізачо.

«Посібник з убивства для хорошої дівчинки»: гучний кримінальний подкаст вразив слухачів приголомшливою кінцівкою

БЕНДЖАМІН КОЛЛІС 28 БЕРЕЗНЯ

Якщо ви ще не прослухали шостий випуск «Посібника з убивства для хорошої дівчинки», далі не читайте. У статті є багато спойлерів.

Звісно, багато з нас уже знають кінцівку, адже листопадові події добряче вибухнули в новинах. Однак особистість убивці — ще не найважливіше в цьому розслідуванні. Головне в «Посібнику з убивства для хорошої дівчинки» — це сам шлях: історія про те, як здогадка сімнадцятирічної нишпорки щодо закритої поліцією справи школярки Енді Белл, нібито вбитої її хлопцем Салом Сінґхом, заводила юну детективку в дедалі глибші хитросплетіння чорних таємниць, які ховалися в її тихому містечку. Щоразу нові підозрювані, нова брехня, нові повороти сюжету.

І в останньому випуску цих поворотів точно не бракує. Із самого початку на слухачів чекає приголомшливе відкриття: записки з погрозами, які отримувала Піп упродовж свого розслідування, надсилав їй Елліот Вард, батько її кращої подруги. Неспростовні